SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. XCIX. No. 51. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, MARCH 17, 1992. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 17-го БЕРЕЗНЯ 1992. Ч. 51. РІК XCIX.

ПЗУ скритикувала структуру Державної Думи

Київ. (УНІАР). — Тут у вівторок, 10-го березня, Політична Рада Партії Зелених України оприлюднила заяву з приводу ухвалення 5-го березня Верховною Радою України закону про представника Президента.

У цьому законі, на думку авторів заяви, йдеться про початок формування режиму авторитарної влади — порушується принцип розподілу влади, а саме: посилюється виконавча влада коштом практичної ліквідації повноважень представницької. Створюється підвладна лише Президентові централізована вертикальна структура державної адміністрації. Політична Рада ПЗУ вважає, що це реформування має бути зупинене як таке, що може привести до катастрофічних наслідків для України і дискредитувати здобуту нею незалежність в очах світової громадськости.

ПЗУ домагається створення системи ефективних противаг тенденції зосередити владу в одних руках. Для цього треба створити конституційний суд, запровадити становища обласних губернаторів, посадників міст і голів місцевої влади, яких обиратимуть прямим таємним голосуванням, ухвалити закон про місцеве саморядування, основу якого складатимуть сільські та місцеві громади.

Д-ра В. Лучкова переобрано на голову Округи УНС в Ню Йорку

Ню Йорк. (В. Л-ць). — У четвер, 27-го лютого, тут у Домівці Т-ва „Самопоміч", відбулись Річні загальні збори Окружного Комітету Відділів УНСоюзу Ню Йорку й околиці з участю головного предсідника УНС Уляни Дячук, головного секретаря Володимира Сохана, головного радного і рівночасно голови Округи д-ра Василя Лучкова і почесного члена Головного Уряду УНС Марії Душник. Присутніх членів, в більшості секретарів й інших урядовців 29-ох Відділів, було 38 осіб.

В. Лучків

Збори відкрив голов Округи В. Лучків, привітав членів Екзекутивного Комітету і Уряду УНС та присутніх членів, прочитав порядок нарад, який з поправкою було прийнято одноголосно і попросив обрати президію Зборів, до якої увійшли: інж. Михайло Шпотак, голова і Михайло Юзенів, секретар. Покликано також тричленну Номінаційну комісію в особах: Степан Чума, Юрій Костів й Іван Хома.

Секретар М. Юзенів прочитав фахово написаний протокол з минулорічних зборів, який також було прийнято одноголосно. В. Лучків заявив присутнім, що Округа виконала накладену на неї квоту організації членів на 61 відсотків, зорганізувавши 95 членів на загальну суму забезпечення 645,000 дол. Назначена квота була 155 членів, але в теперішній тяжкій економічній ситуації організаційна ділянка сповільнилася не тільки в Ню Йорку, але також в інших Округах.

Рух членства також дещо сповільнився в ЗСА і Канаді, згідно з інформаціями Головного Уряду. На кінець 31-го грудня 1991 року число активних членів УНС було 66,764 осіб, втрата в тому часі була 1,861 членів; число членів в Окрузі Ню Йорк є 3,103; втрата членів

(Закінчення на стор. 4)

ПОНАД 20 КРАЇН ПОРУШУЮТЬ ПРАВА ЛЮДИНИ

Ню Йорк. — Комісія прав людини при Організації Об'єднаних Націй назвала 22 країни, які, не зважаючи на зміни у світі і на упадок комуно-московської імперії, порушують права людини.

Комісія закликає уряди Куби, Екваторіяльної Ґвінеї, Гаїті, Судану, Індонезії, Ґватемалі, Срі Лянки, Албанії, Румунії, Ливану, Ізраїля (зокрема адміністрацію на окупованих арабських землях), Міанмари, колишньої Бурми та чимало країн Латинської Америки, поправити в себе нагляд за виконанням резолюції Генеральної асамблеї ООН в ділянці прав людини. Деякі члени Комісії критикували також поведінку уряду Китайської Народної Республіки, який продовжує переслідувати своїх громадян за поширювання демократичних ідей і засуджує їх на довготермінові кари.

З упадком комуно-московської імперії, яка свого часу стояла першою на списку Комісії прав людини, ситуація на Сході значно поправилась, зокрема в колишніх сателітних країнах, за вийнятком Румунії і новопосталих країн на просторі совєтської імперії. Зменшились переслідування людей за політичні переконання також у деяких південноамериканських країнах, зокрема в Чіле.

У підсумуванні річної сесії Комісії прав людини ООН, яка відбулася в Женеві на початку березня, говориться, що Міжнародна комісія юристів, відгалуження Комісії прав людини ООН, прийняла великою більшістю голосів резолюцію, яка закликає Генеральну асамблею ООН і генерального секретаря Бутроса Ґалі вжити усіх заходів, щоб припинити процес переслідування осіб за політичні переконання. Справу більшої настирливости ООН у відношенні до порушників прав людини підтримують уряди великодержав, в тому числі З'єднані Стейти Америки.

У зв'язку із збільшенням порушень прав людини на Кубі, Комісія ООН призначила окремого амбасадора, який слідкуватиме за цією справою і кожних шість місяців звітуватиме про свої спостереження генеральному секретареві ООН. КНРеспубліка, яка все ще практикує червоний терор у своїй країні, тим разом оминула гострої критики завдяки підтримці делеґації ЗСА. Деякі европейські делеґати виразно підкреслювали, що Адміністрація президента Джорджа Буша працювала над тим, щоб засуджуюча Китай резолюція не перейшла. Під гострим наглядом Комісія залишила: Іран, Ірак, Ель Сальвадор і Афганістан.

Не всі були задоволені вислідом праці Комісії ООН. Представники Об'єднання правників в Ню Йорку, наприклад, назвали сесію в Женеві неуспішною і приписали неуспіхи Вашінґтонові.

Завершується праця над законом про земельний кодекс

Київ (УНІАР). — Тут 11—12-го березня на сесії Верховної Ради України народні депутати обговорили законопроєкт про внесеня змін і доповнень до закону про місцеві ради і місцеве самоврядування, а також відповідні зміни до конституції України. Необхідність таких змін і доповнень випливає із зміни ситуації в Україні та створення президентської структури влади. Законопроєкт більшістю голосів ухвалено.

Депутати обговорили і ухвалили закон про чужоземні інвестиції та постанову про звільнення від покарання осіб, які відмовилися від служби в армії через релігійні переконання. Внесено низку змін і доповнень до конституції України щодо розмежування повноважень між Верховною Радою і Президентом України. Схвалено в першому читанні проєкт закону про споживну кооперацію.

У четвер, 12-го березня, депутати розглянули проєкт закону про внесення змін і доповнень до земельного кодексу України. Доповів секретар комісії Верховної Ради з питань агропромислового комплексу Олександер Мороз. Загалом, законопроєкт має 118 статтей. Кожна з них була обговорена і проголосована, але остаточно працю над законопроєктом ще не завершено.

Рада Безпеки остерігає Ірак

Ню Йорк. — Як повідомляє кореспондент газети „Ню Йорк Таймс" Пол Люїс, промова в ООН заступника прем'єр-міністра Іраку Тарика Азіза, який прибув у Ню Йорк зі спеціяльним завданням Саддама Гуссейна, лише підлила масла до вогню. Не доводиться сумніватися, пише Люїс, що Багдад взяв курс на дальшу конфронтацію з Радою Безпеки. У своїй промові Т. Азіз, замість того щоб визнати справедливість претенсій Ради Безпеки, намагався виправдати позицію Іраку.

Після виступу Т. Азіза представники ЗСА, Великобританії і Франції висловили обурення спробами Азіза виправдатися і не виключили можливости нанесення нового повітряного удару по Іраку.

Азіз вислухав обвинувачення на адресу своєї країни, а потім перейшов у контрнаступ, намагаючись запевнити членів Ради Безпеки, що зброя масового знищення в Іраку або вже ліквідована, або ліквідується. Він переконував присутніх, що його країна робить все можливе, щоб виконувати рекомендації Ради Безпеки в тій частині, яка стосується повернення Кувайтові його власности і звільнення його громадян.

Т. Азіз відкинув усі претенсії Ради з приводу небажання Іраку знищити військові підприємства, зауваживши на те, що Багдад уже ліквідував 270,000 одиниць бактеріологічної, хемічної і нуклеарної зброї, а також коло півтори тонни сировини, що використовується у військовій промисловості.

Представники ЗСА, Франції, Великобританії та Індії передали Т. Азізові список питань, на які вони хотіли б дістати відповідь на наступному виступі іракського представника у Раді Безпеки. Зокрема, їх цікавило, які ґарантії може дати Ірак обіцяючи припинити переслідування курдів на півночі країни і мусульманів-шіїтів на півдні; коли можна очікувати повернення Кувайтові його майна і громадян; а також чи погоджується Ірак надати комісії ООН повний перелік військових об'єктів і інформації про заборонені військові програми?

В КАЗАХСТАНІ „ПРОПАЛИ" ТРИ ТАКТИЧНІ АТОМОВІ РАКЕТИ

Вашінґтон. — Офіційні чинники Уряду і представники Сі-Ай-Ей висловили занепокоєння повідомленням, що, мовляв, в Казахстані „пропали" три тактичні атомові ракети. В тому ж самому часі західньоевропейські газети, а зокрема добре поінформований німецький журнал „Штерн" повідомили, що Іран закупив, невідомо де, дві нуклеарні системи, продані йому „торгівцями" з Казахстану. Про цю „трансакцію" (говориться про грубі мільйони долярів) повідомило також аґентство Ассошіейтед Пресс з Гамбурґу.

В Москві і в Алма-Аті покищо говорять про „помилку", „неточне рахування", але ані росіяни, ані казахи офіційно не заявили, чи атомові ракети є, чи їх таки немає.

Звідомлення західніх пресових аґентств і преси перевіряють тепер урядові комісії Російської федерації, до якої Казахстан повинен був передати тактичні атомові ракети, і казахстанські причетні до передачі тієї зброї особи. Вашінґтонські чинники більше схильні вірити західнім повідомленням про продаж ракет Іранові, де їх скопіюють, для евентуальної „своєї" продукції, або вживатимуть атомові головки для ракет Скад, достатню кількість яких має ще Ірак, які він колись закупив в Совєтському Союзі.

Не треба виключати, що казахстанські атомові тактичні ракети продали іранцям росіяни, або шайка міжнародних торгівців, яка складається в більшості з військових. Вони продають тепер, частинно за дозволом президента Росії Боріса Єльцина, а частинно на чорно, все, що можна продати: літаки, кораблі, гармати, „Катюші", міномети, дрібну зброю, а навіть метал, якого бракує на Близькому Сході. Таким способом росіяни продали крейсер Індії за 2,2 міл. долярів, 15 підводних човнів, ряд інших кораблів, велику кількість задавнених танків, літаків, велику кількість запасних частин до раніше проданої зброї для Ірану, Сирії, Лібії. Іраку, Індії та багатьох інших країн.

Кореспондент газети „Ню Йорк Таймс" Филип Гилтс пише у числі з 16-го березня, що чотири республіки колишнього СССР знищать, або передадуть в розпорядження Росії для знищення усю тактину атомову зброю якнайскорше. Вони також зобов'язалися знищити і передати стратегічну зброю, зокрема далекобіжні ракети на протязі від п'яти до семи років. Минулого місяця Реджіналд Бартоломею, заступник державного секретаря для справ безпеки заявив в конґресовій комісії, що вся атомова зброя сконцентрована в чотирьох державах: Росії, Україні, Казахстані і Білорусі і що її немає в інших частинах колишнього СССР. Росія, як виходить з повідомлення президента України Леоніда Кравчука, не знищувала тактичну нуклеарну зброю і вона, зрештою не має технічної спроможности це зробити. Тому Україна тимчасово стримує передачу тактичних атомових ракет і шукатиме можливости, щоб вони були знищені котроюсь із західніх держав. Пізніше, інформує „Ню Йорк Таймс", Кравчук змодефікував свою заяву і заявив, що до кінця липня він все ж таки передасть цю зброю в руких росіянам.

Західня преса, цитуючи Л. Кравчука, погоджується з його пересторогою, що частина тієї зброї може попасти в ненадійні руки, а політика України у відношенні до нуклеарної зброї була така, щоб ця зброя вже більше ніколи не представляла загрози для нікого в майбутньому.

В АМЕРИЦІ

В ПОНЕДІЛОК, 9-ГО БЕРЕЗНЯ, цар Болгарії Симеон II, вигнаний з країни в 1946 році, зустрівся з представниками болгарської опозиції. Симеон посів царський трон п'ятирічною дитиною в 1943 році після загадкової смерти батька — царя Бориса III. У 1946 році Симеон з матір'ю виїхав до Еспанії, де згодом одружився зі спадкоємницею еспанського престолу. Теперішній президент Болгарії Желю Желєв, відповідаючи на запитання кореспондента еспанської газети „Паіс" про можливість відновлення в країні монархії, заявив: „Цар Борис, який приєднав Болгарію до гітлерівської Німеччини, — воєнний злочинець. Хотіти відновити монархію з таким моральним і політичним минулим може лише утопіст". Щодо Симеона II, то президент Желєв про нього промовчав.

КОЛИШНІЙ РЕСПУБЛІКАНСЬКИЙ президент Джералд Форд сказав, що „пора Б'юкенену вийти з гри", бо на його думку кандидатура цього консервативного республіканця ще більше поділить Республіканську партію та пошкодить Джорджеві Бушеві у виборах. Однак П. Б'юкенен цієї пропозиції колишнього президента Форда не бере до уваги, а навпаки заявив, що приявність його кандидатури вже позначилася на передвиборчій кампанії Буша, бо вже минулого тижня він визнав свою помилку податкового компромісу з демократами. П. Б'юкенен підкреслив, що Президент у своїх виступах став більш консервативним.

МИНУЛОГО ЧЕТВЕРГА, 12-го березня, відбулася у Білому Домі зустріч президента Джорджа Буша з королем Йорданії Гуссейном. З цієї нагоди пресовий секретар Білого Дому Марлин Фіцвотер сказав, що хоча під час війни в околицях Перської затоки Йорданія підтримувала Ірак, то Уряд ЗСА продовжує уважати короля Гуссейна одною із важливих політичних постатей Близького сходу, який може відіграти вирішальну ролю у ізраїльсько-арабських переговорах і втихомиренні Саддама Гуссейна. Тут справжня іронія, бо Багдад також розраховує на поміч короля Гуссейна у злагідненні економічних санкцій проти Іраку.

ГУБЕРНАТОР НЮЙОРКСЬКОГО стейту Маріо Квомо промовляючи на конференції Організації Об'єднаних Націй, присвяченій довкіллю і розвиткові, представив трагічну картину лихозвісної надходячої катастрофи довкілля та гостро скритикував Уряд президента Джорджа Буша за те, що не прийняв европейських правил контролі над еманацією ґазів, які огрівають атмосферу. Він назвав абсурдом те, що така потужна країна, як ЗСА не може дозволити собі на те, щоб зупинити ці шкідливі ґазові випаровування, які загрожують цілій земній кулі. М. Квомо навіть запропонував дату 2000 року для прийняття цих правил.

ТЕММІ ФЕЙ БЕЙКЕР, дружина відомого телевізійного проповідника Джима Бейкера, який тепер перебуває в ув'язненні за різного роду фінансові надужиття із каси своєї телевізійно-проповідницької місії, заявила минулого тижня, що подала оформлення на розвід. У листі-вияснені до своїх прибічників і приятелів Теммі Бейкер вияснює, що вона надто довго не виявляла своїх справжніх почувань, які вже довшу хвилю дуже погано впливають на її здоров'я. Адвокат Джима Бейкера, Джеймс Томс заявив, що його клієнт з цього приводу дуже переживає, бо любить Теммі, але рівночасно бажає їй добра.

ЯК ТІЛЬКИ СТАЛО відомо, що Палата Репрезентантів таки подасть до публічного відома листу тих 355 колишніх і теперішніх своїх членів, які впродовж років використовували зовсім безплатно послуги їхнього ж таки банку у Капітолю, — мова тут про виписування чеків без покриття, — то конґресмени один за одним почали добровільно сповідатися зі своїх провин. Одні скликали пресові конференції, інші запрошували до своїх бюр поодиноких кореспондентів, а ще інші телефонували до місцевих телевізійних і радієвих станцій, щоби оправдатися перед своїми виборцями. Як відомо цього року є вибори всіх членів Палати Репрезентантів.

У СВІТІ

В ЧЕТВЕР, 12-ГО БЕРЕЗНЯ, англійський прем'єр-міністер Джан Мейджор розпустив парлямент і призначив нові вибори на 9-го квітня. Спостерігачі передбачають, що ні консервативи, яких очолює Мейджор, ні опозиційна лейбористська партія під керівництвом Ніла Кіннока не наберуть по 326 голосів, необхідних для більшости в парляменті, який налічує 651 членів.

В СЕРЕДУ, 11-ГО БЕРЕЗНЯ, в Москві відбулася пресова конференція лідерів партій, які підписали деклярацію про створення Ради опозиційного руху. Її метою є об'єднання всіх опозиційних сил проти президента Боріса Єльцина і уряду Єґора Гайдара.

ГРУПА КОЛИШНІХ воєнних і державних діячів Корейської Народно-Демократичної Республіки, що в різний час залишили країну з політичних міркувань, створили у вигнанні Фронт порятунку і демократичного об'днання Кореї. Своєю ціллю фронт оголосив „повалення режиму Кім Ір Сена". Постійним головою фронту обрано Пак Кап Дона, який проживає тепер у Японії.

У ВІДНІ, АВСТРІЯ, розпочала працю сесія Комісії ООН щодо становища жінок у світі. В ній бере участь, як спостерігач, делеґація України. До порядку денного сесії включено питання рівноправности жінок в ділянці міжнародного співробітництва і боротьби за роззброєння.

САНКТ-ПЕТЕРБУЗЬКИЙ відділ руху „Демократична Росія" закликав здійснити відкритий міжнародний суд над колишньою КПСС, щоб дати належну оцінку діяльности цієї злочинної організації. Ідею суду над КПСС підтримали представники всіх громадських течій, що входять до „Демократичної Росії".

У ЧЕТВЕР, 12-ГО БЕРЕЗНЯ, центральний банк Російської федерації ввів у платіжний обіг новий банкнот вартістю 1,000 карбованців. Він виготовлений на білому папері з червоно-рожевими і бузковими волокнами зі спіціяльною захисною ниткою і текстом „Ґосбанк СССР", а також водяним знаком — портретом Леніна.

ДЕЛЕҐАЦІЯ УКРАЇНСЬКОЇ зовнішньоекономічної асоціяції „Рівнеімпекс", перебуваючи в Китаї, запропонувала спеціялістам в ділянці нетрадиційних методів лікування з міста Муданьзян створити в Рівному центр народної китайської медицини. Поки вирішуватимуться організаційні питання, китайська сторона передала до Рівного садівний матеріял жень-шеню, адже „корінь життя" — головний компонент ліків кожного китайського знахаря.

Виставка Л. Гуцалюка відбудеться в УІА

Ню Йорк, (О. К.) — В п'ятницю, 20-го березня, відкривається тут в Українському Інституті Америки чергова виставка картин відомого мистця Любослава Гуцалюка.

На виставці буде показано 34 нових картин мистця, які він виконав в останньому часі, не зважаючи на те, що пройшов два мозкові крововиливи. Він постійно працює за станком у такому стилі, що його відрізняє від інших, та в якому він шукає все нових оріґінальних шляхів, а не хоче бути в контексті будьякого „ізму".

„Єдина тема, яка постійно повторяється в моїх працях — це ліричний підхід до світла та кольорів на моїх картинах", — каже він.

Л. Гуцалюк затримує свою оріґінальність також у техніці з тим, що він уживає радше шпахлі як пендзля та використовуючи такі рідкі матеріяли як 24-каратове золото для підкреслення особливих моментів та інтерпретації кольорів. Цю свою оріґінальність показує Л. Гуцалюк також в послідовності. Коли теперішний напрям в мистецтві є поворотом до оптимізму, картини нашого мистця виявляють вдумливість, яка ніколи не шукає за короткотривалим чаром, або штучним шоком.

Л. Гоцалюк: „Вид на Ню Йорк".

Як відомо. Л. Гуцалюк, який після закінчення студій в мистецькій школі Купер Юніон у Ню Йорку удосконалював своє малярство у Франції, саме туди постійно повертається та знаходить там більшість своїх тем, захоплений атмосферою та відчуттям краєвидів і настроїв французьких міст, особливо Парижа. Цей вплив Франції можна бачити на його картинах з Ню Йорку, в якому він находить чар великого міста, що його інші не завважують.

(Закінчення на стор. 4)

ЗБОРИ КРЕДИТІВКИ

Ню Йорк. — Загальні річні збори Української Православної Федеральної Кредитової Кооперативи в Ню Йорку відбудуться у неділю, 22-го березня, о год. 1-ій по полудні в залі української православної катедри св. Володимира, 160 захід 82-га вулиця в Ню Йорку.

ДОПОВІДЬ Д—РА М. КУРОПАСЯ

Іст Ганосер, Н. Дж. — Асоціяція Українсько-Американських Професіоналістів і Підприємців Ню Йорку і Ню Джерзі влаштовує доповідь д-ра Мирона Куропася на тему „ЗСА й Україна: від Вілсона до Буша". Доповідь відбудеться у суботу, 21-го березня, в готелі Рамада, Іст Ганосер, Н. Дж. Коктейл розпочнеться о год. 7:30 вечора, доповідь — о год. 8-ій. Вступ — 10 дол., студенти — 5 дол.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Скандал у Конґресі з безвартними чеками

Демократичний парляментаризм знає віддавна, що законодатці беруть хабарі за підтримання законопроєктів, що їх схвалення лежить в інтересі даних промислових чи торговельних компаній і корпорацій. Але не бувало ще такого, що тепер сталося у Палаті Репрезентантів американського Конґресу.

Комісія етики у Палаті Репрезентантів переводила впродовж 5-ти місяців слідство, чи це правда, що деякі конґресмени звикли платити рахунки у ресторані у Капітолі та різних крамницях банковими чеками без покриття. Вислід того слідства проголошений тепер у всіх американських газетах та коментований на телевізійних екранах — просто неймовірний. Впродовж останніх 39 місяців 139 конґресменів виставили 856 безвартних чеків. Та статистика заперечує виправдання, що, мовляв, хтось із конґресменів „забувся", просто не тямив, чи його чековий рахунок у приватному Конґресовому Банку вже вичерпався. В Америці кожний банк, кожна кредитова установа обов'язана пересилати своїм клієнтам кожного місяця повідомлення про стан його чекового рахунку. Близько тисяча безвартних чеків підписаних 139-ма конґресменами — викликала суму сенсацію. У теперішньому Конґресі в обох його Палатах більшість мають демократи. На 496 конґресменів є 267 членів Демократичної партії і тільки 167 — Републіканської. Усі ці конґресмени з обох партій, які були чесними і не платили своїх рахунків безвартними чеками — обурилися, що промовчання прізвищ винуватців може кинути тінь на них, непричетних до цієї афери і невинуватих. У цьому президентському виборчому році ця афера стала політичною подією з дуже прикрими наслідками для конґресменів, які тут завинили і будуть старатися за перевибір. На телевізійному каналі коментатор Сі-Бі-Ес у минулий четвер заявив: заплата безвартним чеком рахунку коштуватиме кожному такому конґресменові його посольський мандат.

Спершу лідери Демократичної партії у Конґресі мали сумнів, чи проголошувати прізвища всіх винуватців та чи, може, назвати тільки кількох з найбільшим числом безвартних чеків: Але тут заанґажоване також добре ім'я цілої партії. Тому речник демократичної більшости Томас Фолі і партійний голова у Палаті депутатів Мічел Ґепгард (напевне у порозумінні з партійними лідерами з-поза Конґресу) рішили виявити всю правду з усіма прізвищами і висотою сум, — щоб протидіяти можливому закидові, що вони прикривали своїх партійців та прагнули затушувати скандал. Тоді виявиться чи між винуватцями є також конґресмени республіканці. Насправді це психологічна загадка, адже кожний конгресмен отримує 96,000 дол. річної платні та ще самі платні та ще самі підвищили собі платню від січня 1993 року до 120,000 дол.

Кожний конґресмен і кожний сенатор в Америці — багата людина, власник люксусового дому-палацу обов'язково з басейном та теннісовим кортом, з люксусовими автами. Навіщо такій людині ганятися за дрібним зарібком нечесним способом? Це психологічна загадка, яку пояснює тільки загальна атмосфера багатих людей у цій країні мільйонерів і більйонерів поруч із кастою бездомних.

Економічна криза й несподівана кандидатура консервативного республіканця Патріка Бюкенена збільшили шанси виграної у президентських виборах кандидата Демократичної партії. Такий непередбачений скандал, як оце з безвартними чеками конгресменів — може значно пошкодити партії, члени якої показалися просто обманцями. Бо обманювати будь-кого при заплаті рахунку — це вже не є провина проти етики законодавця, а невибачливий злочин. І тут виправдається американська приказка: „Злочин не виплачується". Чи варта було наражуватися на втрату теплого конґресового мандату?!

У ВАШІНҐТОНІ В СЕРЕДУ, 11-го березня, заприсяжено на посаду секретаря Департаменту транспортації Ендрю Карда, вірного політичного приятеля президента Джорджа Буша. Заприсяження Е. Карда перевів у Повітряно-космічному музеї Смитсонської установи суддя Верховного Суду Кларенс Томас. Е. Кард прийшов на місце Самюела Скіннера, який став шефом персоналу Білого Дому.

Петро Часто

УКЛІН ТОБІ, СРІБНА ЗЕМЛЕ!

II

Ужгородський і львівський національні прапори мали про що між собою погомоніти. Варто згадати хоч би це: в 1948 році, під час антигабсбурзької революції в Мадярщині, Адольф Добрянський, впливова особистість тогочасного політичного життя в краї, хотів об'єднати Закарпаття (тоді називалося — Підкарпаття) в „руське воєводство" з узаконенням синьо-жовтого прапора. Відомо, чому цей добрий плян не зреалізувався. Адольф Добрянський, щирий патріот і великий оборонець свого народу, намагаючись запобігти неминучому змадярщенню, закликав стати під „непереможну руку" московського царя. Прикро про це говорити, але ґрунт для московсько-експансії приготували, згідно з давнім прислів'ям „не так тії вороги, як добрії люди", наші ж народні провідники ще в середині минулого століття. Зокрема Олександер Духнович, якого нинішнє політичне русинство безапеляційно обрало своїм символом відрубности від усього українського. Великий трудівник на церковнім полі, в літературі, народній освіті, педагогіці, Духнович мав рацію, коли застерігав від згубної мадяризації, проте помилявся, нібито його народ буде вирятуваний російською державою і російською мовою, тому ту мову треба якнайскорше перейняти, а свою, „хлопську", занехаяти. Київський вчений Олекса Мишанич, один із засновників Всесвітньої Асоціяції Українознавства, так пише про цю трагічну Духновичеву помилку: „Завдяки такому ставленню до народної мови О. Духнович завдав шкоди своїм намірам. Сам він згодом із жахом дивився на наслідки піднятої ним кампанії проти мови трудящих мас, коли мадяризація серед закарпатської інтеліґенції почала набувати катастрофічних розмірів, але вдіяти нічого не міг. Виступаючи проти мадяризації, він сам і сприяв її поширенню, одірвавшись від того живорворного джерела, яке могло врятувати становище".

Галичина, хоч москвофіли грали тут не меншу ролю, вчасно схаменулася, передбачивши майбутню небезпеку з боку російських завойовників. Галицькі русини натоді вже чули Шашкевича, „Руську трійцю", а через неї — віще, спасенне слово Тараса Шевченка. Українська соборність з ідейної царини переходила в царину практичних зусиль.

І все ж ніхто не сміє сказати, що Закарпаття в цих зусиллях йшло позаду. Такі визначальні події, як Всенародний Конґрес закарпатських українців у Хусті 21-го січня 1919 року, утворення Руських Народних Рад по всьому краї і Центральної Руської Ради в Ужгороді відбувалося під синьо-жовтими прапорами. Навіть коли з'єднання з Україною стало неможливим, коли Мадярщину опосіла комуністична хвиля, а Західньо-Українську Республіку захопила Польща, і Чехо-Словаччина, скориставшись з обставин, підпорядкувала собі Підкарпатську Русь, синьо-жовтий прапор був визнаний Прагою офіційною ознакою української крайової автономії.

Однак що-що, а це вже українці на сьогоднішній день добре знають: окупують не для того, щоб рятувати. Дуже скоро хвалена масариківська демократія обернулася для закарпатців політикою „діли і владарюй". Чеські шовіністи з розкольницькими намірами навстіж відчинили двері до Підкарпатської Русі для білогвардійської еміґрації, яка відразу повелася тут з вищістю „старшого брата". Мовляв, ви руські і ми руські, ваша Русь — це і наша Русь, тобто частка Росії, а не України.

Один з красномовних документальних свідчень того часу. На початку 20-их років поважний чеський урядовий чиновник, сенатор В. Клофач, виступаючи на політичних зборах у закарпатському місті Береговi, радив: „В русинських школах на Підкарпатській Русі повинні запроваджувати не українську мову, а російську, і саме з тієї простої причини, що Львів близько, а Москва далеко і наші русини ніколи не дістануться до Москви". Пан Клофач був беззоганним українофобом, але нездалим пророком, бо не русини до Москви, а Москва до русинів успішно дісталася.

І тут хочеться ще раз повторити думку, що не все те, що зринає на поверхні суспільного буття, можна вважати поступом, і треба вміти відрізняти минущу суєту від вічної внутрішньої суті. Навіть нам, хто осягає минуле з книжок, нелегко це зробити, та незрівнянно тяжче доводилося старшим поколінням, що жили і діяли в складні-прескладні 20-ті — 30-ті роки, коли та штучна, відволікаюча увагу суспільна піна здіймалася ледве не до неба. Чехи перетворили край у територію безпросвітнього розбрату. До москвофільства і мадярофільства долучилася ще одна велика небезпека — комуністична. Вона полягала не тільки і не стільки в лукавстві соціяльних доґм, що їх безперебійно постачав Кремль, але в тому що комуністи, ця п'ята колона Сталіна, спритно зорієнтувалися і прийняли український як найефективніший засіб проникнення в народні маси. Є абсолютно ясно, що якби вони мали кращий засіб, то до українства не вдалися б, оскільки були нічим іншим, як маріонетками Москви в її потягненнях до світового панування. Є, отже, тільки одне пояснення, чому Християнсько-Народна партія Августина Волошина і Комуністична партія Олекси Борканюка, стоячи на діяметрально протилежних світоглядних засадах, сходилися в поглядах на українство, в оцінці його перспективности: єдино тому, що у своїй найглибшій сутності закарпатський нарід був народом українським.

Закінчення буде.

Іван Кедрин

Монографія В. Старосольського

(„В. Старосольський, 1979—1942". Редактор Уляна Старосольська, Ню Йорк—Сідней—Париж—Торонто. 1991. Стор. 420).

Останнім твором, що його видало Наукове Т-во ім. Шевченка в Америці ще наприкінці минулого року — це книга про Володимира Старосольського, величава формою і змістом монографія. Одобрила її видання Історично-Філософічна Секція і видано її зі серії Записок НТШ, том 210. Сучасному поколінню Володимир Старосольський мало відомий чи зовсім незнаний, але напереломі минулого і цього сторіччя, це була одна з найвидатніших, найцікавіших і найбільш вартісних постатей. Хоч, як сказано, сучасному поколінню він маловідомий, бо воно поринає у крутежі історичних подій в Україні, проте Володимир Старосольський займає тривке місце в історії боротьби Західньої України в окупаційних періодах Австро-Угорщини і Польщі, в історії української науки та зокрема в історії формування української нації.

У межах 420-ох сторінок — пребагатий зміст. Недавно померлий д-р Юрій Старосольський, син Володимира і як його батько — дійсний член НТШ, і Уляна Любович, донька Володимира, — справедливо гордилися своїм родом. Вони з пієтизмом зберегли врятовані з хуртовини цього сторіччя прецікаві пам'ятки про свого славетного батька. Юрій Старосольський відійшов від стереотипного списування життєпису „Народився тоді там..." Та придумав куди кращий літературний підхід: „Шляхом предків" — в нарисі про той шлях розмежував: „Предки по мечі" і „Предки по кужелі". На 175-ох сторінках, прикрашених численними світлинами, з'ясовано життєвий шлях Володимира Старосольського на волі: як активного студента, як звеличника, ідеолога й Січового Стрілецтва, як професора права, адвоката і непевершеного оборонця у політичних процесах. Цого арештування большевиками, вивезення та мартирологію у таборі примусової праці і його смерть описала Уляна Старосольська у частині книжки під зворушливим заголовком „Аве Цезар — морітурі те салютант" („Здоров, Цезарю, на страту роковані тебе вітають").

Володимир Старосольський був у нас — поруч із Ольгердом Бочковським — єдиним націологом. Зразок тієї науки поданий у цій монографії — „Теорія нації" і „Національний і соціяльний момент в українській історії". Включення цих двох творів до цієї монографії закваліфікувало її до серії „Записок" НТШ. Перевидання „Теорії нації" з її першого львівського видання у 1922 році у незмінному вигляді — це добрий вклад у сучасну науку і на часі, коли українська нація переродилася в українську державу, зберігаючи первні свого національного „я".

У книзі наведено тільки чотири промови Володимира Старосольського, між ними промову на похороні генерала Мирона Тарнавського, першого коменданта Української Галицької Армії. Насправді красномовний талант Володимира Старосольського проявився у його виступах в окружному суді у Львові, як оборонця у політичних процесах. Уже у „Передньому слові" до книги д-ра Ярослава Падоха, історика українського права і також адвоката, правильно підкреслено, що в політичних процесах, в яких Володимир Старосольський був оборонцем підсудного українця, справила члена ОУН, польський прокуратор і польські судді з увагою мовчки прислугувалися виступові Володимира Старосольського, подивляючи його правниче знання, логіку арґументації і красномовний дар, який не терпів пустої фрази, а в усьому підходив з позицій права нації на волю і психологічних спонук збунтованого юнака. На жаль, хоч дотепер існують три ОУН, які свою окремішню тотожність доказують причіпкою до ОУН однієї кабалістичної букви — „р", „м" чи „с" — якої мало-хто вміє розшифрувати, проте нема і ледве чи колись буде книжкова історія українських політичних процесів у Польщі між двома світовими війнами. А при дрібці доброї волі та з пошаною до власного минулого можна би таку історію списати, бо ось у Центральній, Публічній Бібліотеці у Ню Йорку на розі 5-ої авеню і 42-ої вулиці у тамошньому Слов'янському Відділі є мікрофільми львівського щоденника „Діло", в якому друкувалися звіти зі судової залі п. з. „У безконечній черзі". Такий мікрофільм „Діла" є ще у Конґресовій Бібліотеці у Вашінґтоні та у Бібліотеці університету в Торонто, Канада. Автор цих рядків, як член Редакції „Діла" був свідком численних отаких політичних судових розправ і мав уже нагоду писати, що між багатьма нашими тодішніми першорядними адвокатами-оборонцями у політичних процесах, як Лев Ганкевич, Степан Шухевич чи Глушкевич — Володимир Старо-

(Закінчення на стор. 3)

Осип Труш

ІМПЕРСЬКІ ПЛЯНИ РОСІЇ — НЕЗМІННІ

У престижному англійському журналі „Економіст" із 6-го лютого ц. р. появилася аналіза розвідчих служб Заходу, які стверджують, що упадок Єльцина є можливим, а з його упадком може прийти до серйозного конфлікту між Україною і Росією. Тому держави Заходу починають плянувати, хоч не мають устійненої стратегії, як таку можливість конфлікту між самостійними (СНД) державами зліквідувати, щоб вона не поширилася на Східню Европу й інші самостійні республіки.

Паралельно з можливістю заворушень у Росії, Західні, а спеціяльно ліберальні і деякі державні кола в ЗСА, починають шукати за жертовним козлом, щоб пришпалити йому вину за хаотичну ситуацію в Росії. Тому робиться закиди в сторону України, а особливо проти її президента Леоніда Кравчука, що він мовляв робить потягнення, які суперечать узгідненням на форумі самостійних республік і без їхньої апробати. Цілковито промовчуючи ряд секретних потягнень самого Єльцина, який це робить не питаючися президента України, чи хоч би чемности його повідомити, що такі секретні речі доконано. Тут маємо на думці секретний переплив авіоматки „Кузнєцов" з Чорного моря до Мурманська, продаж крейсера Чорноморської фльоти Індії за поверх 2 міл дол і є в пляні продати ще інші кораблі, не питаючися Уряду України. А вже цілковитим ігноруванням суверенности України, є недавня крадіж з території України шістьох стратегічних літаків, які перелетіли на територію Росії без дозволу і апробати Уряду України. Тут варто згадати про посилену шпигунську діяльність КҐБ у ЗСА і на Заході, де викрадається технологічні секрета, а при цьому робиться заколот і підривну роботу.

Про такі нелегальні потягнення Росії багато не говорять, але з другого боку підкреслюють небезпеку, яку може нанести на сході Европи український націоналізм і збройні сили України. Щождо цього бажаємо дати приклад, що воно так не є, як це хочуть представити наші противники. Для кращого насвітлення цього питання зацитуємо звіт американських військових чинників із вересня 1991 року, який недавно опубліковано. Очевидно, що ситуація за останніх п'ять місяців могла дещо змінитися, але ця зміна не була б у користь України, а навпаки.

Нав'язуючи до цього звіту американських військових джерел, який стосується до справ озброєння обох держав, Росії і України, воно виглядає ось так: Росія — має ракет далекого засягу 1,041, стратегічних літаків далекого засягу 71, стратегічних підводних човнів 59, Україна — має ракет далекого засягу 176, стратегічних літаків далекого засягу 30, немає підводних човнів. Коли йдеться про сухопутні сили, то Росія має 71 дивізію, що включає дивізії піхотні, парашутні, панцерні і інші спеціялізовані частини, 1,400 бойових літаків різних родів і 980 тактичних літаків. Україна має 20 дивізій, 230 бойових літаків різного роду і 620 тактичних літаків.

Беручи ці порівняльні цифри до уваги не треба бути великим військовим стратегом, щоб збагнути, що Україна є ще далеко від цього, щоб мати спроможність загрожувати Росії чи іншим країнам офензивно-стратегічними операціями. Це, що мають у своєму арсеналі українські збройні сили може евентуально вистачати на самооборону і захист своєї самостійности, але не на інвазію інших держав.

Коли мова про Чорноморську фльоту, то ситуація представляється далеко гірше в порівнянні до сухопутних і летунських сил України. У стратегічному значенню частина фльоти, якщо вона нам залишиться, не буде мати надто великої бойової вартости, а на деякий час зможе виконувати ролю оборони побережжя Чорного моря.

(Закінчення на стор. 3)

Юліян Хименець

ЗАКАРПАТТЯ — ЗЕМЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

I

Ідеолог Товариства карпатських русинів Павло Магочі твердить, що українство на Закарпатті прийшло з червоною армією, яка принесла його на своїх штиках. Це, однак, неправда.

Корінне населення Українських Карпат вже більше як п'ять тисяч літ до нової ери було русько-українське. На берегах Десни і Прип'яті, Бугу, Дністра і гирла Дунаю жили трипільці — творці першої хліборобської культури і цивілізації.

Виразною прикметою трипільської культури було гончарство. В знахідках цієї культури є чимало різноманітного посуду, який вражає багатством форм і орнаменту.

Теперішня українська територія від давнього кам'яного віку до наших часів ніколи не належала якомусь іншому народові, лише українському, хоча народ на протязі віків змінював своє ім'я.

Назва русин, що збереглася в нашому народі в Галичині, Буковині, Семигородщині, Холмщині, Лемківщині, Словаччині, Закарпатті й Мадярщині показує куди сягали границі історичного Закарпаття.

Населення Карпат і Потисся, яке мало тоді назву Білі хорвати, було в тісних зв'язках з Київською Руссю, брало участь в організаційних київських князями бойових виправах проти Візантії. У літописній розповіді про похід на Царгород 907 року повідомляють, що крім полян, сіверян, деревлян і дулібів у цій війні взяли участь також білі хорвати, що пливли Дунаєм і з'єдналися з військом київських князів на Чорному морі.

Ці факти свідчать про те, що вже в IX—X століття Київська і Закарпатська Русі жили одним військово-політичним життям, творили одну державну цілість.

Мадярські історики обстоювали думку, що Потисся у період приходу мадярів (896 р.) було незаселеною пустинею і тому немадяри в Мадярщині є пізнішими пришельцями.

Але, це не відповідає правді. В Потиссі жили в той час слов'яни, які пройшли довгий шлях історичного розвитку. Уже наша „Повість временних літ" пише під роком 898, що мадяри перейшовши Карпати стали воювати проти слов'ян і волохів, які там жили.

Князь Володимир Святославич, здобувши землі галицькі, заняв і землі за Карпатами. Таким чином Закарпаття було знову воз'єднане з великою українською державою.

Після смерти князя Володимира між його синами почався міжусобиці. Найстаршому синові Святополкові допомогав його тесть, князь польський — Болеслав Хоробрий. Повертаючися з Києва, Болеслав приєднав до Польщі Галичину, відтинаючи Закарпаття від Києва. Тоді мадярський король Стефан І використав нагоду і з'єднав Закарпаття з Мадярщиною.

Хоча мадяри 896 року зайняли Закарпаття, однак тому, що Київська держава на той час з високо-культурною, а мадярський народ хоча був войовничий, але був на поземі кочової орди, українська культура полонила мадярський народ своєю могутністю. Мадяри вчилися в нас культурного способу життя і перебрали від нас християнство. Тут це помічним було те, що київський князь Олег, це поки мадярська орда посунулася На Захід, одружив мадярського ватажка Арпада з українською княжною, що дало початок тому, що більше як 400 років мадярські володарі одружувалися з українськими княжнами, що створило ситуацію, що на мадярському королівському дворі панувала українська культура і українська розговірна мова. Цей факт мадярські історики замовчують, але не можна замовчати цього факту, що мадяри перебрали від нас більше як 2,000 слів до своєї мови.

Лев І (1264—1300) — король Галицько-волинської держави в 1281 році напав на Мадярщину і повернув під свою владу Закарпаття, яке 40 літ (до 1321 року) належало до Галицько-волинської держави.

Після цього настала неймовірна мадяризація усього русько-українського населення Закарпаття, яке дійшло до того, що в 1918 році не було на Закарпатті ані однієї кляси української школи.

День 27-го жовтня 1918 року був громовим ударом для Австро-Угорщини. Держава розпалася так блискавично, що ніхто того не сподівався. Цей стан уможливив національним меншостям монархії — хорватам, сербам, словакам, чехам, румунам відірватися від неї.

Хоч українське населення Закарпаття не було готове до політичного життя, усе ж воно заворушилося. По всіх усюдах воно організувалося, створило гасло: „Геть від Мадярщини".

У перших рішеннях про дальшу долю свого народу майже всі створені народні ради пішли за голосом крови. Ці ради об'єдналися 21-го січня 1919 року на Всенародному конґресі в Хусті в одну Центральну народну раду, і висловили однозгідно свою згоду з'єднатися з українською соборною державою. Але, це не було можливо здійснити, бо українська держава сама була у війні на два фронти, — політичні провідники Закарпаття рішили тимчасово з'єднатися з новою Чехословацькою республікою на правах широкої самоуправи, що було підтверджене мирним договором у Сен Жермені 8-го вересня 1919 року.

Однаке, чехи не спішилися зі здійсненням своїх зобов'язань, тому губернатор Г. Жаткович мав з чеськими державними чинниками великі труднощі. Питання автономії і кордонів Закарпаття зі Словаччиною обговорювано 4-го травня 1921 року на конференції з президентом д-ром Масариком, чеським прем'єром Черним і губернатором Жатковичем. Після тривалого застою Жаткович запитався президента Масарика і прем'єра Черного, чи вони готові виконати вимогу автономії Закарпаття. Відповідь прем'єра Черного була рішуче „ні!".

Продовження буде.

Церква Св. Покрови у Пармі відзначила 100-ліття народження Патріярха Йосифа

Українська католицька церква Св. Покрови у Пармі, Огайо, відзначила бенкетом і святочною програмою 100-ліття від дня народження Патріярха Йосифа. Ранком в неділю, 16-го лютого о. парох Михайло Крупка відправив в наміренні Патріярха Службу Божу і Панахиду та виголосив відповідну до хвилини проповідь. Співав церковний хор під диригентурою інж. Зенона М'ягкого. Біля год. 1-ої по полудні почато імпрезу програмою. О. парох Крупка привітав присутніх на залі отців обох віросповідань, гостей з України, голову УЗО в особі мґр Василя Ліщенецького та чисельно зібрану публіку. Першою точкою був виступ церковного хору. Він відспівав молитву „Отче Наш" М. Вербицького, а ціла заля встанням з місць її набожно вислухала. Маленькі діти і молодь парафії виконали монтаж „В поклоні Патріярхові". Артистичне оформлення зорганізування та вивчення дітей безапеляційно належиться невтомній і знаній виховниці дітей Олі Кость. Зворушливими були сценки появи Патріярха Йосифа в двох креаціях — як Страдника, Каторжника, але незламного і нескореного в Сибірі, і потім вже на волі Велетня. В тім контексті діти продеклямували групово й індивідуально вагомі слова і речення.

Далі йшла точка в опрацюванні Люби Мичковської, в якій заповідачем був Богдан Крісіатий, а Леся Голубець, Міца Захарій та Михайло Ковальчик говорили уривки із „Заповіту" Патріярха Йосифа. Всі вони гарно вив'язалися зі свого завдання, а зміст ними прочитаного видимо зворушив публіку.

Святочне слово виголосив д-р Ярослав Крив'як. У своїй вечерній і дуже змістовній промові він окреслив життєвий шлях Патріярха Йосифа. Як вийнятково талановитий ще в студійних роках, невдовзі став визначним науковцем та ректором Богословської Академії у Львові. По смерті Митрополита Шептицького 1-го листопада 1944 року і згідно з його заповітом ректор Йосиф Сліпий перебирає керму Галицької Митрополії. Але вже в квітні 1945 року комуністична влада арештує його і всіх наших владик та запроторює на каторжні знущання в сибірську тайгу. В нелюдських умовах Блаженніший прожив в неволі 18 років. Провидіння вибрало його на Христового Страдника і Ісповідника Віри. Знущання і тортури не заломили його. І вже на волі, зі втраченим здоров'ям, він проявляє просто неймовірну силу духу і енергію, проводячи душпастирські візитації в діяспорі та зустрічаючись зі світовими достойниками. Натхнений Божою візією і поставою та девізою „За єдність церкви і народу", він зрушив оспалість нашого народу в діяспорі. Він вперто закликував нас до єдности і „єдиномислія", до завершення нашої Церкви патріяршим устроєм. Плоди його праці є надзвичайні, як в духовному, так і матеріяльному аспектах. Хоч би згадати Український Католицький Университет Св. Климентія з його філіями в діяспорі, Собор Св. Софії, Патріярший Двір, церкву Св. Сергія і Вакха, Дім Студитів іт. д., з осідком в Римі. На жаль, не всі розуміли його великі діла й ідеї і навіть дехто з наших владик.

Д-р Крив'як згадав також, що Патріярх Йосиф посвятив наріжний камінь під будову нашої церкви, а потім особисто і саму церкву. В серпні 1992 року плянується перенесення тлінних останків Патріярха з холодного" Риму в Україну до катедри Св. Юра у Львові. Це було бажання Патріярха в його заповіті. Зі Львова його Світлий Дух і Ідеї промінітимуть на всю нашу вже самостійну Україну цілющою, духовою наснагою для майбутніх поколінь.

З черги в програмі Марта Малюца віртуозно і з великим відчуттям виконала на скрипці два клясичні твори, при вмілому акомпаньяменті Шарлін Микелвей. Шостою точкою був виступ Люби Гурко-Боднар. Вона рецитувала глибоко змістовний вірш Романа Завадовича „Владика Нескорених". Прочитала цей вірш з доброю інтерпретацією, переконанням та притаманною їй вдумливістю.

На кінець програми церковний хор виконав зіспівано набожну пісню „Пречиста Діво, Мати нашого краю" О. Кошиця.

Програмою проводив о. Крупка. По молитві слідувала трапеза. Молитвою закінчено цю вийняткову імпрезу.

Володимир Боднар

ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАР НАТО Манфред Вернер прибув у середу, 11-го березня, з офіційною візитою до Польщі, щоб обговорити з цією колишньою комуністичною країною перспективи створення системи безпеки у Східній Европі і можливість її вступу до НАТО.

День Незалежности України в Ансонії

Перед будинком Міської ради Ансонії (зліва): селектмен Р. Костеловскі-Сімор, мейор Дербі Діморо, мейор Ансонії П. Галліґан, його дружина Т. Галліґан, парох церкви о. П. Скрінковський, голова 67-го Відділу УНС Мирослав Троян, колишній суддя С. Журав, колишній селектмен Ф. Стубань, секретар 67-го Відділу УНС. Дворічний Михайло Тхір тримає український і американський прапори.

Місто Ансонія і довколишні містечка святочно відзначили День незалежности України 22-го січня 1992 року. В присутності понад 50 осіб мейор Ансонії офіційно проголосив у палаті Міської ради проклямацію, призначаючи день 22-го січня Днем Незалежности України.

У своїй проклямації мейор Ансонії закликав мешканців міста, без огляду на їх національне походження, відзначити цього дня хоробру поставу українського народу за найбільш дорогу ціль нашого народу і всіх свободолюбивих народів — свободу.

Присутніми на цьому святі були також мейор міста Дербі Джіно Діморо, мейор міста Шелтон Марк Льоретті, перший селектмен Сімору Роберт Коскеловскі, стейтові конгресмени Жак Бетковскі та Алан Плесінґер. Також взяли участь о. Петро Скрінковський, парох церкви св. Петра і Павла в Ансонії, який провів молитву, і колишній член Високого суду Стефан Журав, який провадив святом і представляв запрошених гостей. Присутніми були також голова церковного комітету С. Оржеховський директор школи св. Петра і Павла Т. Муско, представники церковних і світських організацій та діти місцевої української школи.

Головним організатором Дня Незалежности України був Франк Стубань, секретар 67-го Відділу УНС „Запорозька Січ" в Ансонії. Він запросив офіційних представників та членів телевізії й преси. Кореспонденти помістили повідомлення з українського дня Незалежности й були згадки на телевізії.

Мирослав Троян, голова 67-го Відділу УНС, був головним промовцем свята. Він відзначив всі важніші події минулого року в Україні, які довели до першого вільного всенародного референдуму 1-го грудня, в якому український народ рішуче висловив свою волю жити у вільній і незалежній державі значною більшістю голосів. Вільна Україна хоче бути без атомової зброї, хоч на її території є великий арсенал ядерної зброї. Вільна Україна є першою державою з колишнього Совєтського Союзу, яка підписала договір про співпрацю з американським Корпусом Миру. Вільна Україна потребує допомоги від західніх держав для розвитку свого державного будівництва, а особливо від людей українського походження. Треба, щоб вони їхали в Україну і передавали свої знання й досвід людям, які мусіли жити під комуністичною диктатурою, під командною економікою з центру Росії.

Після офіційної частини свята в палаті, всі присутні зібралися перед будинком управи міста, де був вивішений на щоглі український синьо-жовтий прапор під звуки українського і американського гимнів.

На закінчення парохіяльні організації церкви свв. Петра і Павла в Ансонії приготовили перекуску й каву для всіх присутніх у залі посадника міста.

Присутній

Монографія...

(Закінчення зі стор. 2)

сольський займав найперше місце. Це був професор-адвокат, який відкрив у Львові адвокатську канцелярію, але не любив адвокатури і — як Володимир Охримович — висловлювався не дуже компліментарно про адвокатський фах.

У книзі, наче для заокруглення змісту, додано низку статтей про Володимира Старосольського і деякі передруки, між ними і мою силюету Володимира Старосольського, написану з нагоди 100-річчя народження („Свобода" з 28-го січня 1978 р.).

Згідно з процедурою видань НТШ А, кожний пропонований до друку рукопис мусить перейти оцінку двома дійсними членами НТШ, причетними до характеру й тематики книжки. Видати таку монографію Володимира Старосольського рекомендували проф. Василь Ленцик і автор цих рядків. Гаряче підтримав їх тодішній голова НТШ А д-р Ярослав Падох, який зразу же зголосив готовість написати передмову. Маємо правдиве вдоволення — діставши в руки цю прегарну книжку, якою зможе похвалитися кожна приватна чи публічна книгозбірня.

Імперські...

(Закінчення зі стор. 2)

І, коли говорять про загрозу України іншим народам, то є цілковитий нонсенс. Але, це пробує робити Росія, щоб оправдати свої імперіяльні пляни, якщо вже не імперії, то хоч би великої Росії і у цьому вона має багато наївних приятелів, які її допомагають.

У зв'язку з ворожими наступами на нас, будьмо готові і об'єднані в нашій протиакції. Наші проблеми цікавлять американський загал, бо вони бачать Україну найбільш стабільною, яка має потенціял стати економічною силою Східньої Европи. Ми маємо за собою малу частину американської еліти. Тому пам'ятаймо, що основним завданням нас, як діяспори, докласти всіх зусиль, щоб належно вияснювати і протиставитися шкідливій для нас пропаганді і приєднувати собі нових приятелів.

Україна є прикладом демократії

У неділю, 2-го лютого громада Лос Анджелесу урочисто відзначила видатну подію в історії України — проголошення незалежности. Це святкування було поєднане із зустріччю громадянства з амбасадором України в ООН Геннадієм Удовенком і відбулося на горах Бурбанку у ресторані Каставей. Вже коло полудня вестибюль ресторану був виповнений людьми. Переважала українська мова.

Публіка почала займати місця в головній залі за круглими, зі смаком удекорованими столами. Було їх понад 45, кожний стіл на 10 осіб. В цей час з амбасадором відбувалася пресова конференція з репортерами радіо КФВБ, телевізійних станцій 2 і 9 і репортером з преси. Тому амбасадор з дружиною прийшли на залю на 45 хвилин пізніше, ніж було запляновано. Після традиційних формальностей — привіт хлібом-сіллю, американським славнем і молитвою, яку виголосив парох УКЦ о. Петро Леськів, — Реня Микитин, професійна конферансьє, представила публіці гостей за почесним столом: радного Лос Анджелесу В. Голдена, Н. Шалауту, заступницю голови місцевого ТДУ, М. Антоновича — члена Надзірної Ради Лос Анджелесу, К. Снилик — голову місцевого відділу Союзу Українок Америки, конгресмена В. Денмаєра, Б. Стуся — голову УКО, сенатора стейту Т. Рассела, Л. Осадцу — члена Управи ТДУ, Любу Кеске — заступницю голови УКО, Зева Ярославського — радного міста Лос Анджелесу і інж. Зенона Захаріясевича — голову управи ТДУ.

В наступній точці програми після тосту на честь незалежности України і амбасадора Удовенка промовляли Антонович і Ярославський, давні приятелі українців. Після обіду Реня Микитин продовжувала представляти гостей. Це були: К. Робертсон і В. Палагнюк — відомі актори, Ф. Катра, Й. Адельман і Дж. Претен — кінопродусери, режисери, Р. Керр з дружиною — голова Балтійсько-Американської Ліги, і Д. Браунштайн — в заступстві конгр. Рорбахера, Сіклер в імені ФАЛ Сі-Ай-О, конгр. В. Данемаєр, Ф. Катрін, стейтовий сенатор Г. Рассел і радний В. Голден, який передав амбасадорові пропам'ятну грамоту від майора Лос Анджелесу про проголошення 2-го лютого українським днем.

Патріотичну промову, єдину промову українською мовою, виголосив д-р О. Наклович, президент Українсько-Американського Академічного Товариства в Каліфорнії. Прочитано також декілька привітів від неприсутніх гостей. З. Захаріясевич попросив до слова представника України до ООН Генадія Удовенка. Амбасадор представив проблеми, з якими Україна зустрілась і які матиме в майбутньому на шляху до закріплення державної самостійности. „Невдовзі, — сказав промовець, — Україні ніхто не розказуватиме, що, як і коли ми маємо робити". Він просив українську діяспору посилати масово листи до урядів „суперпотуг" з вимогою: „Руки геть від України!" В інтересах Заходу, продовжував амбасадор, зберегти незалежність України, бо „вона є прикладом демократії для інших народів".

Актор Володимир Палагнюк підкреслив важливу думку: „Не покладаймося на чужі сили. Будуймо Україну своїми руками!" Переважно всі промовці наголошували свою льояльність до України, при чому дискретно оминали аспект московського імперіялізму. Приємно було чути з уст чужинців, які ще недавно нічого не знали про Україну, оклики „Слава Україні!"

Програма бенкету, багата на промови, привіти від великої кількости гостей, пресова конференція і т. д. були доказом, що її організатори вложили багато труду у підготову до цієї імпрези. Традиційна критика, яка звичайно у нас оперта на докорах, була б кривдою для тих, які робили все, щоб в якийсь спосіб прислужитися українській справі. Зате доцільним було б, на мою думку, зробити аналізу висліді цієї імпрези, використати позитивні елементи і застосувати їх у нашій допомоговій акції Україні. Бенкети, хоч би з великою кількістю гостей і максимальними виявами емоцій, є в дійсності малопродуктивні щодо допомоги Україні. Евфорія є потрібна в суспільстві бо вона зцементовує і розбуджує його з апатії. На жаль, на теперішньому етапі закріплення незалежности України першорядне значення у нашій програмі має матеріяльна допомога. Згідно із спостереженнями голови Червоного Хреста, тисячі українців хворіють і вмирають з браку основних лікарств. Українська преса виходила рік тому 50-мільйонним тиражем, нині вона виходить лише 1-мільйонним тиражем. Таких прикладів багато. Отже зосередьмо увагу на добре заплановану матеріяльну допомогу, бо Україна, яка є під тиском московського імперіялізму, тепер цієї допомоги дійсно потребує.

Ігор Лесик

У першу річницю відходу у вічність мого брата

сл. п. проф. Осипа Гулея

складаю 1000 (тисячу) долярів

на **ФОНД ДОПОМОГИ УКРАЇНІ.**

Марія СТЕФАНІВ

Замість квітів на могилу

бл. п. д-ра Занькова

приятелі зложили жертви на

„**ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ**" при УАКРаді

1,345.00 дол., а саме:

250.00 дол. — Маргарета Заньків;
200.00 дол. — Ігор та Елейн Заньків;
по 100.00 дол. — В. Боднар, д-р Степан Нечай та Мирослав Заньків;
75.00 дол. — Анна Заньків;
по 50.00 дол. — д-р Ярослав Ляшевич, д-р Богдан Шебунчак, Євген Шафран, Августин Сумик, М. Ничай, д-р Стефан Ничай, Євген Стахів, д-ри Люба й Юрій Стефанівські та Роман Ґаєцький;
по 25.00 дол. — Стефан Ґлют та Роман Данилюк;
по 10.00 дол. — В. Винників та Іван Близнак.

ПОДЯКА

8-го червня 1991 р. упокоївся мій незабутній **ЧОЛОВІК**

бл. п.

Іван Іванович Коровицький

Дякую Владиці Антонію за прощальне слово, о. протопросвітерові Артемію Селепині за відправлення похоронних обрядів і відпровадження покійного на вічний спочинок.

Дякую всім, хто допомагав мені під час хвороби покійного, за участь в похоронах, всім, хто зложив пожертви у пам'ять покійного на різні українські цілі, тим, хто висловив мені співчуття особисто або листовно.

За все щиро дякую.

Дружина ОЛЕНА з родиною

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ, ЯК ВІДІЙШОВ У ВІЧНІСТЬ

бл. п. д-р

Олег Нагаєвський

наш найдорожчий
СИН, МУЖ, БАТЬКО, БРАТ, ВУЙКО, З'ЯТЬ, ШВАҐЕР
на 52-му році життя

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

30-го березня 1992 р.

в катедрі св. Йосафата, Парма, Огайо;
в церкві св. Андрія, Парма, Огайо;
в церкві св. Івана Хрестителя, Дітройт, Миш.;
в церкві Непорочного Зачаття, Люрд, Франція
в соборі св. Софії, Рим, Італія;
в церкві Входа в Храм Пречистої Богородиці, Норт Порт, Фльорида, 23-го березня 1992 р., о год. 8:30 рано.

Про молитви за душу покійного просить опечалена

РОДИНА

Реґіональне Товариство „Рогатинщина"

повідомляє з сумом всіх рогатинців та нашу громаду, що 29-го лютого 1992 р. помер ненадійно

бл. п. мґр

РОМАН БАБЮК

член Управи Центрального Комітету, — колишній адвокат в м. Рогатині.

ПАНАХИДА відбулася у вівторок, 3-го березня ц. р. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН відбувся в середу, 4-го березня 1992 р. в церкві св. Івана Хрестителя в Гантері, Н. Й., а опісля на цвинтар в Лексінґтон, Н. Й.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Щирі співчуття дружині Ірені, доні Ромі з родиною — складає

Центральний Комітет „Рогатинщина"

У глибокому смутку повідомляємо членство Союзу Земель Соборної України — Селянської Партії і все громадянство в Україні і діяспорі, що в четвер, 5-го березня 1992 р. на 93-му році життя відійшов у вічність в Ню Йорку

сл. п. інж.

Митрофан Пилипович Нешта

найстарший член і один із засновників СЗСУ-Селянської Партії.

Покійний народився 23-го листопада 1899 року на Запоріжжі і все життя був активним членом українського патріотичного суспільства.

Отим висловлюємо співчуття дружині Йоланді і всій родині в Україні й Америці та всім його друзям.

Покійний був похований на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

За Центральний Комітет СЗСУ-Селянської Партії

Зиновій Туркало — Дмитро Ярмоленко

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу ТРОЙ/ОЛБАНІ

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

— відбудуться —

в суботу, 28-го березня 1992 р., о год. 3-ій по пол. в домі Українського Клюбу

402 25th Street, WATERVLIET, N.Y.

У загальних зборах зобов'язані взяти участь, з рішаючим правом голосу: Члени Управи Окружного Комітету, Конвенційні Делегати, та по два делегати наступних Відділів:

13, 57, 88, 150, 191, 266, 476, 477

Гостей, Членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

ПРОГРАМА НАРАД:

1. Відкриття і схвалення порядку нарад
2. Ствердження правосильности зборів
3. Вибір Президії
4. Відчитання і прийняття протоколу з попередніх Загальних Зборів
5. Звіти уступаючої Управи і Контрольної Комісії
6. Дискусія над звітами і їх прийняття
7. Вибір нової Управи
8. Слово головних радних УНСоюзу
9. Плян праці на біжучий рік
10. Внески і запити
11. Закриття Загальних Зборів

У нарадах візьмуть участь:

Володимир Квас, головний радний УНС
Володимир Корчинський, гол. радний УНС

За УПРАВУ ОКРУГИ:

Павло Шевчук, голова
Володимир Літинський, секр. Володимир Варшона, касир

Д-ра В. Лучкова...

(Закінчення зі стор. 1)

в Окрузі в 1991 році — 159 осіб.

Голова Округи згадав і про іншу діяльність Управи, а саме: писання листів до конґресменів і сенаторів та президента ЗСА Джорджа Буша у справі визнання України незалежною державою та нав'язання з нею дипломатичних зв'язків. Поінформував присутніх про свою поїздку в Україну, де чув багато дечого позитивного про УНС і „Свободу"; подякував секретарям і членам Управи за дружню співпрацю.

Звітували ще касир І. Хома і мґр Онуфрій Германюк за Контрольну комісію, пропонуючи уділити управі абсолюторію.

Численні присутні забирали голос у дискусії, ставили запити. До нової Управи обрано, в більшості переобрано, таких осіб: д-р В. Лучків, голова, Іван Яремчук і Ю. Костів, заступники голови, М. Юзенів, секретар, І. Хома, касир, ред. Володимир Левенець і М. Душник пресові референти, Семен Літепло і С. Чума, імпрезова комісія, Іван Пригода і Мерієн Климишин, організаційна комісія, Мирон Заліпський, Геррі Полчій і Роман Форостина, вільні члени; до Контрольної комісії увійшли: інж. М. Шпонтак, мґр О. Германюк і Т. Шумилович.

Попрошена головою Президії до слова головний предсідник УНС У. Дячук подякувала Управі за організаційну праю, закликала підсилити цю діяльністьй і зрештою усю діяльність, наприклад, братську, яка стимулює і полегшує працю секретарів в організаційних справах. „Україна потребує нашої допомоги, як ніколи перед тим і цю допомогу, в рамках спроможности, ми мусимо їй дати. Але наші діяспоральні організації мусять далі існувати, проявляти активність, бути сильними під кожним оглядом. УНС, очевидно, стоїть в аванґарді усіх починів допомоги Україні", — заявила У. Дячук. Вона порушила ще багато інших справ, наприклад, грошову політику УНС, майно УНС, яке виносить тепер 65,903,466 дол., братську діяльність, важливість публікацій, підготову до 100-ліття УНС і „Свободи" та перечитала листу першунів в організаційній кампанії в Окрузі.

Окремо доповідач підкреслила програму висилки вчителів в Україну, кажучи, що процес виїзду вже розпочався.

У. Дячук подякувала тим відданим союзовцям, які впродовж 1991 року придбали в Окрузі 95 нових членів. В першій мірі подякувала чемпіонові Округи Варці Бачинській, секретарці 184-го Відділу, яка придбала 13 членів, забезпечених на суму 91,000 дол. На другому місці в організаційній праці була Марія Кульчицька, довголітня і віддана секретарка 8-го Відділу. Опісля слідують: головний радний і голова Округи проф. В. Лучків, Маріон Климишин секретар 5-го Відділу, Михайло Юзенів, Відділ 194-ий і М. Григорович, секретар 489-го Відділу, які приєднали по сім нових членів. Шість членів придбав довголітній успішний організатор і секретар 200-го Відділу Іван Пригода. Опісля слідують чотири організатори з річним вислідом по п'ять нових членів; Євстахія Мілянич, секретарка Відділу 450-го, і Юрій Юрків, секретар Відділу 130-го. Інші організатори придбали менше, як п'ять членів.

Другим доповідачем був головний секретар В. Сохан. Він в основному говорив про забезпеченеву ділянку, пояснював систему нових грамот, запевняв, що товар УНС є майже безконкуренційний. Він підкреслив, що завдання українців в діяспорі ще не закінчені. В ланцюгу найсильніших фінансово організацій є УНС і це позитивне явище, бо потреби України є дуже великі.

В. Лучків заявив, що УНС допомагає також українській науці й науковцям, але він робитиме це до часу поки будуть фонди. Про збільшення членства і фондів повинні подбати члени.

М. Душник недавно відвідувала Україну і родинні сторони покійного д-ра Володимира Душника. Зустріч була емоційна, але рівночасно дуже радісна. У. Дячук згадала кількома словами про активних членів громади і УНСоюзу подружжя С. Літепло, які недавно святкували своє 50-річчя шлюбу на Союзівці. Була ще мова про Бюро УНС в Києві і Бюро у Вашінґтоні, директор якого, головний радний Евген Іванців також відвідував Україну.

Обрано Комітет Округи для підготови святкування 100-ліття УНС і „Свободи", до якого увійшли: В. Бачинська, М. Юзенів, В. Лучків, І. Хома, М. Заліпський та інші.

Коротко виступив також ред. В. Левенець, який підтримав ідею існування сильних організацій, бо „де ми були б сьогодні і якби ми виглядали перед Україною без УНС і його видань", які, очевидно, треба поліпшувати і збільшувати їхній об'єм.

Після формального закриття Зборів М. Шпонтак попросив присутніх на перекуску. Збори пройшли в дружній атмосфері і у свого роду хвилюванні за долю України.

Виставка...

(Закінчення зі стор. 1)

Саме ці урбаністичні картини, в яких Л. Гуцалюк передає якусь виїмкову красу та спокій, захопили японську публіку на першій його виставці в Японії, що відбулася минулого року в Томая ґалерії у місті Кобе, після того як картини Л. Гуцалюка здобули високу оцінку в ґалерії Томая в Ню Йорку. Японські критики, як і французькі, висловилися з великим признанням про мистецтво Л. Гуцалюка в японській пресі, підкреслюючи також на кожному місці, що це українець, який є членом мистецьких організацій Франції та виставляє у мистецьких ґалеріях Парижа свої твори вже від 1956 року.

Твори Л. Гуцалюка знаходяться також в різних музеях Франції і ЗСА та в численних приватних збірках українських і чужинецьких любителів і колекціонерів художних творів.

Виставка нових творів Л. Гуцалюка триватиме в УІА до п'ятниці, 27-го березня, і буде відкрита кожного дня, за виїмком понеділків, від полудня до год. 6-ої вечора.

Рівночасно і з цією новою виставкою, Л Гуцалюк підготовляється до другої виставки в цьому році у Франції, а також до ретроспективної виставки в Спрінґфілд музею мистецтва Огайо.

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редаґує Омелян Твардовський

Успішні виступи відбиванкових дружин УСВТ „Ч. Січ"

Обидві дружини — жіноча й чоловіча — взяли участь у чергових офіційних турнірах відбиванкової Асоціяції ЗСА, які відбулися в неділю, 23-го лютого в Ню Йорку. Жіноча дружина під проводом Ані Тершаковець-Томко і З. Тершаковець змагалася серед 10-ох кращих клюбів із стейтів Ню Йорку, Ню Джерзі і Конектікат в залі Саффолк Комюніті Каледжу в Салден, Н.Й. У своїй підгрупі українки здобули такі висліди:

„Ч. Січ" — „Віндіґо" ВК — 15:11, 15:5
„Ч. Січ" — „Синкроні Ситі" — 15:10, 15:7
„Ч. Січ" — „Скайвокерс" ВК — 15:10, 15:12
„Ч. Січ" — Лонґ Айленд „Тирнерс" — 15:6, 11:15

Здобувши перше місце у своїй підгрупі, „Ч. Січ" ввійшла до півфіналу турніру, в якому, одначе, програла з сильним клюбом „Авт оф Контрол" ВК — 12:15, 14:15 і таким чином закінчила на третьому місці, після Ню Гейвен „Тирнерс" і „Авт оф Контрол" ВК.

В той час як жіноча дружина досить успішно проводила свої ігри в Салдемі, в Брукліні, в місцевому коледжі не менш вдало виступала чоловіча дружина „Ч. Січі". „Січовики" ремісували усі ігри в підгрупі, дійшли до півфіналу, в якому зазнали поразки, і теж закінчили третіми в цьому турнірі.

Висліди змагань нашої дружини

„Ч. Січ" — „Лендгейлс" ВК — 12:15, 15:11
„Ч. Січ" — „Креола" ВК — 15:9, 12:15
„Ч. Січ" — Воррен ВК — 13:15, 15:7

У півфіналі і вдруге з „Лендгейлс" ВК — 8:15, 12:15.

У складі дружини виступали: О. Гладкий, Н. Паславський, Б. Томко, Б. Іваськів, Р. Кош, А. Пенцак.

Календар ігор весняної рунди за чемпіонат півпрофесійної дивізії „Ґарден Стейт Саккер Ліґ"

Неділя, 8 березня, год. 5:15 на площі Фарчерс Ґров в Юніон УСВТ „Чорноморська Січ" — Джерзі Шор „Бока" СК.

Неділя, 15 березня, 2:15, на виїзді „Вісла" СК — „Ч.Січ".

Неділя, 22 березня, 5:15, площа Фарчерс Ґров „Ч. Січ", — Карні Скатс СК.

Неділя, 29 березня, 5:15, площа Фарчерс Ґров „Ч. Січ" — Морріс „Мітіорс" СК.

Неділя, 5 квітня, на виїзді: Сомерсет Кавнті — „Ч. Січ".

Неділя, 12 квітня, на виїзді: Н.Дж. „Селтікс" — „Ч. Січ" (в Мейплвуді).

Неділя, 26 квітня, 5:15, площа Фарчерс Ґров: „Ч. Січ" — „Кікерс", Трентон.

Неділя, 3 травня, на виїзді: „Краковія" СК — „Ч. Січ".

Неділя, 10 травня, на виїзді: Перт Амбой ЗПА — „Ч. Січ".

Неділя, 17 травня, 5:15, площа Фарчерс Ґров: „Ч. Січ" — „Шор Гаррікейнс" СК.

Президент НОК України В. Борзов інформує

Повернувся з Альбервільської Олімпіяди президент НОК України В. Борзов, де відбув чергові розмови з президентом МОК Х. Самаранчем. В зустрічі з кореспондентами українського радіо і телевізії, В. Борзов, між іншим, подав такі інформації: „...МОК вже прийняв рішення про виступ в Барсельоні об'єднаної команди СНД і з цього приводу змінювати позицію не збирається. Хоча залишаються можливості для різних варіяцій у церемоніях відкриття і закриття Ігор та процедури нагородження... В. Борзов вважає, що справа доведена до того рубежа, коли треба або посилювати позиції НОК України, а, отже, вдаватися до бойкоту Ігор-92 (що малоймовірно), або підкоритися рішенню МОК і здобути „зелене світло" для швидкого проходження НОК України під прапори МОК до 1-го січня 1993 року, вже як постійного і повноважного члена. Такі реалії, які можуть трохи більше розкритися після 9-го березня, коли президенти НОК незалежних держав зустрінуться з Х. Самаранчем в головній квартирі МОК у Швайцарії, та після відвідання Самаранчем Києва і зустрічі з президентом України Леонідом Кравчуком у квітні".

Рівночасно В. Борзов поінформував кореспондентів, що в міністерстві у справах молоді і спорту вже працюють над підготовою до наступної зимової Олімпіяди, яка відбудеться в 1994 році в Норвегії. Президент НОК України дав доручення розробити концепцію створення власної дружини України на 1994 рік. Зокрема накреслити шляхи грошового її забезпечення; визначити інфраструктуру зимових видів в спорту; зробити аналізу стану наявних баз для зимових видів і потреби їх доведення до міжнародних стандартів; проведення аналізи кадрового потенціялу... Розглядається і питання розвитку зони Карпат за допомогою іноземних інвесторів...

Президент НОК України В. Борзов запрошує УСЦАК до співробітництва

Цими днями наспів черговий лист від НОК України, тим разом від його президента В. Борзова до голови УСЦАК М. Стебельського, в якому, між іншим, пише: „...1 грудня на референдумі наш народ демократичним шляхом прийняв рішення про державну незалежність України. Від міністерства України у справах молоді і спорту, Національного Олімпійського Комітету України, спортсменів, тренерів та спортивної громадськости щиро поздоровляємо Вас, усіх співвітчизників з цією визначною подією.

Сьогодні перед нами стоять дуже важливі завдання — домогтися визнання НОК України, Національних Федерацій з видів сорту міжнародними спортивними організаціями. Міністерство та НОК України разом з федераціями розпочали роботу по формуванню штатних збірних команд України та встановлення прямих спортивних контактів з іншими державами. Але відсутність у держави достатньої кількости валюти не дозволяє нашим спортсменам брати участь та гідно репрезентувати Україну на міжнародних змаганнях. НОК України та міністерство щиро вдячні Проводові УСЦАК, українській громаді в Америці та Канаді, Олімпійській Комісії СКВУ за турботу, підтримку та допомогу нашим спортсменам за Кубок світу з плавання у Монтреалі. Для нас також була приємною вістка про Вашу благодійну акцію створення „Фонду Відродження Українського Спорту" для допомоги українським спортсменам. В створенні цього фонду ми вбачаємо добру можливість злагоджених дій спортових організацій України та діяспори по представництву в міжнародному спортовому співтоваристві і проведенні змагань серед українців світу з метою їх спілкування та єднання.

На закінчення свого листа міністер В. Борзов запрошує делеґацію УСЦАК прибути до Києва для обговорення питань подальшого співробітництва та розвитку спортової індустрії в Україні.

25-го лютого ц.р. голова УСЦАК М. Стебельський переслав факсом лист-відповідь до В. Борзова, в якому теж є подана точка зору Проводу УСЦАК щодо згаданої вже зустрічі з президентом МОК Самаранчем 9-го березня ц.р. в Швайцарії.

Подав **от**

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 29-го БЕРЕЗНЯ 1992 р.

Чикаґо, Ілл. Річні загальні збори 114-го Відд. Б-ва св. Володимира о год. 12-ій полудня в парафіяльній залі св. Володимира при 2250 В. Кортез На порядку: звіти Управи і К. Комісії та вибір нової Управи на 1992 р. Приявність всіх членів обов'язкова. Якщо не явиться потрібна кількість членів, збори відбудуться годину пізніше і будуть правосильні. Після зборів — перекуска. — І. Сірик, гол., Ольга Бережан. секр.

● РОЗШУКИ ●

Люба Стефанців пошукує рідних своєї бабусі **Катерини Угорчук (Марчук), сестру наступньо, зам. Гащук і брата Дмитра, а син його Микола Угорчук** живе у Філядельфії. Їхніх дітей просимо писати:
285 Україна
Івано-Франківська обл.
м. Коломия
вул. Остапа Терлецького 2 кв. 4
Стефанців Люба Василівна
або тел. (617) 846-3906, Бостон